

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **B. H.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2016, č. j. OAM-27/ZA-ZA11-BE04-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2016, č. j. 1 Az 50/2016 - 27,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného specifikovanému v záhlaví. Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

[2] Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnil obavou z války. Uvedl, že již obdržel tři povolávací rozkazy, které si však nepřevzal. Jako další důvod uvedl, že v České republice strávil dlouhou dobu. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobu, ve které namítal, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a není náležitě odůvodněno, v čemž spatřoval jeho nepřezkoumatelnost. Také uvedl, že výroková část napadeného rozhodnutí nedostála požadavků na přesnost a určitost, přičemž i tato vada způsobila nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Namítaná nepřesnost měla spočívat v tom, že osoba stěžovatele nebyla náležitě definována a také

v tom, že absentovalo uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno.

[3] V rozsudku se městský soud nejprve vypořádal s námitkami procesního charakteru, které se týkaly zejména nepřezkoumatelnosti. K tomu uvedl, že identifikace osoby stěžovatele v záhlaví rozhodnutí žalovaného byla dostatečná a o to i přesto, že v něm chyběl údaj týkající se místa pobytu. Na základě data narození, jména a příjmení je možné spolehlivě provést identifikaci osoby. Neuvedení místa pobytu nemůže založit závěr o neurčitosti výrokové části rozhodnutí žalovaného. K absenci kompetenčního ustanovení a ustanovení, na základě kterých bylo rozhodováno, uvedl, že není zákonně stanovena povinnost tyto uvádět ve výrokové části rozhodnutí. Následně se městský soud zabýval tím, zda byl spolehlivě zjištěný stav věci. Zaměřil se na zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany a po jejich posouzení dospěl k závěru, že tyto podmínky nebyly naplněny. K námitce pronásledování soukromými osobami uvedl, že je nutné nejdříve tuto věc řešit u vnitrostátních orgánů v zemi původu, pokud však není zřejmé, že státní orgány nejsou schopny chránit práva občanů. O tuto situaci se však v tomto případě nejednalo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] V kasační stížnosti uvedl, že byl porušen § 3 zákona č. 500/2004, správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“), neboť žalovaný nezjistil stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Domnívá se také, že žalovaný neshromáždil dostatečné a zejména aktuální podklady nezbytné pro posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a neprojevil dostatečnou aktivitu při zjištění podstatných okolností. Městský soud se touto námitkou nezabýval. Dále namítl, že nesouhlasí s neudělením mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, a to proto, že byla přehlížena hrozba pronásledování z důvodu jeho odporu sloužit v armádě. Obecně se považuje za pacifistu a nechce bojovat a zabíjet jiné osoby. Pokud jím uváděné skutečnosti neosvědčovaly přiznání azylu dle § 12 zákona o azylu, pak nepochybně odůvodňovaly přiznání humanitárního azylu.

[6] Odmítl závěr soudu, že se v případě strachu ze soukromých osob mohl obrátit na státní orgány. Tento závěr je v rozporu se zjištěnými důkazy provedenými v rámci správního řízení. Odkázal na výroční zprávu Freedom House k situaci na Ukrajině a na Zprávu CRS pro Kongres USA, které potvrzují, že soudy, státní zástupci a policie jsou pod stálou kontrolou politické moci, což ve svém důsledku zapříčiňuje absenci nezávislé justice a vedení trestních procesů „na objednávku“. Zprávy také hovoří o nárůstu mučení ze strany policie. Navíc existuje hrozba propojení policie a vyděračů, což ve svém důsledku může vést k tomu, že pokud se obrátí na policii, bude prozrazen a udán.

[7] Vyslovil nesouhlas se závěrem soudu, že absence identifikace místa pobytu u osoby stěžovatele a absence ustanovení stanovící příslušnost správního orgánu nezakládají vadu napadeného rozhodnutí žalovaného. Naopak toto považuje za vadu zásadní.

[8] Dále také namítl, že nebyly dostatečně posouzeny možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť mu v případě návratu do země původu hrozí

pokračování

nedobrovolné zapojení do konfliktu, který na Ukrajině panuje a bude tak následně vystaven azylově relevantní újmě. Odkázal na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 16. 1. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 60, kde je definován vnitřní ozbrojený konflikt. V důsledku toho, že nebyla otázka vážné újmy náležitě posouzena, je rozhodnutí správního orgánu i rozsudek městského soudu zatížen nepřezkoumatelností.

[9] Uvedl také, že zprávy o bezpečnostní situaci na Ukrajině se výslovně vyjadřují v tom smyslu, že na Ukrajině hrozí vysoké nebezpečí ze strany soukromých osob, a to především pro osoby dlouhodobě pracující a zdržující se v zahraničí. V této souvislosti odkázal na Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, ze které plyne snížené důkazní břemeno pro osoby žádající o mezinárodní ochranu. Tyto dvě skutečnosti spojuje a poukazuje na to, že žalovaný měl sám ověřit skutečný stav věci.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že z napadeného rozsudku městského soudu vyplývá, že vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu. Navíc si stěžovatel sám odporuje, když uvádí, že nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a následně má za to, že žalovaným zjištěné skutečnosti podporují zcela odlišný závěr. Nesouhlasil s námitkou týkající se nepochopení zákona o azylu. Městský soud zjistil, že ve správním řízení byla ustanovení zákona o azylu aplikována správně a dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem. V žalobě a následně i v kasační stížnosti bylo pouze obecně odkazováno na porušení některých ustanovení správního řádu a zákona o azylu, což nesplňuje náležitosti žalobních a stížnostních bodů dle ustálené judikatury. Kasační stížnost směřující proti rozsudku městského soudu postrádá jakoukoliv právní argumentaci. Rozsudek je podrobně odůvodněn a není nepřezkoumatelný a nezákonný. Stížnost tedy považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl, pokud ji neodmítne pro nepřijatelnost.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 s. ř. s. odst. 2).

[12] Ve věcech mezinárodní ochrany se soud nejprve zabývá otázkou přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 a násl. s. ř. s.), poté zkoumá její přijatelnost ve smyslu § 104a s. ř. s. (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2006, č. j. 8 Azs 5/2006 - 30), tj. zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany (azylu) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“ tak, že „*[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ V případě, že tomu tak není, zdejší soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[13] Soud v projednávané věci shledal, že kasační stížnost není nepřijatelná, nicméně přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal, z čehož plyne její nepřijatelnost.

[14] Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o nepřijatelnosti odůvodněno. Přesto Nejvyšší správní soud dále stručně uvede, proč věc stěžovatele nepřesahuje jeho zájmy natolik, aby se jí zdejší soud podrobně věcně zabýval.

[15] Jde-li o vytýkanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí městského soudu, kterou stěžovatel spatřuje v tom, že nebyly dostatečně posouzeny možnosti udělení mezinárodní ochrany dle § 14a zákona o azylu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost rozhodnutí správního soudu, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti a přednostně. Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu v dané věci nelze hovořit, neboť rozsudek není nesrozumitelný ani netrpí nedostatkem důvodů rozhodnutí. Možností udělení mezinárodní ochrany, zejména pak otázkou vážné újmy, se městský soud naopak detailně zabýval na straně šesté napadeného rozsudku, přičemž z jeho úvah je zcela zřejmé, z jakého skutkového stavu vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil.

[16] K hlavní námitce směřující proti tomu, že nebyl v souladu s § 3 spr. ř. zjištěn stav věcí, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je nutné odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2007, č. j. 4 Azs 44/2007 - 124, ve kterém sice panovala odlišná situace, nicméně zdejší soud se v něm vyslovil ke zjišťování skutkového stavu ve věci udělení mezinárodní ochrany. Ve zmíněném rozsudku uvedl, že *„V řízení o udělení azylu má zásada materiální pravdy svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazujících věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vážících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu. Elementární roli při zjišťování skutkového stavu věci hrají zprávy o stavu dodržování lidských práv v zemi původu žadatele.“* Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalovaný zjišťoval všechny okolnosti potřebné pro náležité posouzení případu. Při svém rozhodování vycházel převážně z vyjádření samotného stěžovatele a pak především z různých důvěryhodných zpráv mezinárodních i vnitrostátních institucí (celkem devíti), přičemž po jejich důkladném posouzení, ve spojení s uvedenými tvrzeními, nehledal důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu. Lze tedy zhodnotit, že žalovaný shromáždil dostatečné podklady pro zjištění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[17] V souvislosti s výše uvedeným je třeba vypořádat námitku nedostatečnosti a neaktuálnosti uvedených zpráv. Tu stěžovatel uvádí zcela nově až v kasační stížnosti. Zákonné znění § 104 odst. 4 s. ř. s. stanovuje, že důvody, které nebyly uplatněny v řízení před krajským soudem, ač být uplatněny mohly, jsou nepřijatelné. Námitku neaktuálnosti zpráv bylo bezesporu možné namítat již v řízení před krajským soudem, neboť všechny zprávy byly součástí správního spisu. S ohledem na to je jeho námitka nepřijatelná.

pokračování

[18] Procesní pravidlo stanovené v § 104 odst. 4 s. ř. s. je za určitých situací možné prolomit. K prolomení dojde, pokud by jeho aplikací mělo dojít k porušení zásady *non-refoulement*. Judikatura Nejvyššího správního soudu již dovodila, že nové skutečnosti, které by mohly odůvodnit udělení azylu, lze uplatnit v řízení před krajským soudem pouze tehdy, pokud je žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění uvést již v řízení před správním orgánem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32). Ústavní soud v nálezu přezkoumávajícím v předchozí větě citovaný rozsudek (ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I ÚS 425/16) rozšířil tyto důvody o další ospravedlnitelné důvody. Pokud je, kromě citovaných výjimek, nepřípustné rozšiřovat důvody pro udělení mezinárodní ochrany v řízení před krajským soudem, pak je třeba uvedené samozřejmě vztáhnout i na pravidlo podle § 104 odst. 4 s. ř. s., které brání uplatnění nových důvodů v řízení před Nejvyšším správním soudem oproti důvodům, které byly uplatněny v řízení před krajským soudem. Vznesení námitky nedostatečnosti a neaktuálnosti zpráv nic nebránilo v řízení před městským soudem a není zde dán ani žádný jiný ospravedlnitelný důvod. K prolomení § 104 odst. 4 s. ř. s. tedy v této situaci není důvod.

[19] Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítá, že pokud nebyly naplněny podmínky dle § 12 zákona o azylu, tak byly nepochybně splněny podmínky stanovené pro humanitární azyl. Zákonné požadavky pro udělení humanitárního azylu jsou stanoveny v § 14 zákona o azylu následovně: *„Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“* K tomu je také nutno odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 7. 6. 2006, č. j. 3 Azs 79/2005 - 61, v němž konstatoval, že *„na udělení azylu dle ustanovení § 14 zákona o azylu není právní nárok, a že samotné správní rozhodnutí týkající se humanitárního azylu podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.“*

[20] Žalovaný jako správní orgán rozhoduje na základě správního uvážení, které je však dále soudně přezkoumatelné, avšak v mezích, jaké jsou u přezkumu správního uvážení nutné, aby soud nenahrazoval uvážení správního orgánu uvážením svým. K mezím přezkumu správního uvážení lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publ. pod č. 416/2004.

[21] Jak vyplynulo ze správního spisu, žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu a dospěl k závěru, že tomu tak není. Udělení azylu je na úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. Protože žalovaný řádně zjistil a posoudil jak jeho osobní situaci, tak i stav v jeho zemi, a pokud sám z toho nedovodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když stěžovatel ve správním řízení ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu sám neuváděl. Nadto je potřeba uvést, že on sám udělení humanitárního azylu opírá o tvrzení, že pokud pronásledování z důvodu jeho odporu sloužit armádě neodůvodňovalo udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, tak nepochybně odůvodňovalo přiznání humanitárního azylu. K tomuto se však zdejší soud již mnohokrát vyjadřoval ve své judikatuře. Dospěl k závěru, že odmítání vojenské služby není azylově relevantním

důvodem (viz v rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 - 49, či rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Uvedené proto v soudu nevzbuzuje pochybnost o tom, že správní uvážení spočívající ve volbě rozhodnutí azyl z humanitárního důvodu neudělit, nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.

[22] V kasační stížnosti je dále namítán nesouhlas se závěrem městského soudu, že se v případě strachu ze soukromých osob bylo možné obrátit na státní orgány. V souvislosti s tím bylo odkázáno na dvě zprávy, ze kterých má plynout, že soudy, státní zástupci a policie jsou pod stálou kontrolou politické moci, což ve svém důsledku znamená ovlivňování nezávislé justice a vedení trestních procesů. První zmínka o Zprávě CRS pro Kongres USA byla uvedena až v kasační stížnosti. Stěžovatel navíc ani uvedenou zprávu nepředložil. Na tento postup, kdy je po vydání napadeného rozhodnutí uplatněna v řízení o stížnosti zcela nová skutečnost, pamatuje soudní řád správní v § 109 odst. 5. Dle uvedeného ustanovení Nejvyšší správní soud k takovýmto skutečnostem nepřihlíží. S ohledem na určité zvláštnosti řízení v cizineckých věcech je však třeba připomenout, že toto procesní pravidlo může být prolomeno jinou normou, která požívá aplikační přednosti, a to zejména Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a z ní vyplývající zásady *non-refoulement* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 163/2015 - 28). Prolomení § 109 odst. 5 s. ř. s. ovšem nemůže nastat v nyní souzené věci, neboť jak bude nastíněno níže, uvedené tvrzení, na jehož podporu bylo na Zprávu CRS pro Kongres USA odkázáno, nemohlo ve svém důsledku vést k porušení zásady *non-refoulement*, neboť jím tvrzené skutečnosti nemohou být ani důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

[23] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel k ochraně svých práv nevyužil všech možných mechanismů, které mu právní řád jeho vlasti nabízel pro zjednání nápravy ohledně zmíněných problémů s pozemky a soukromými osobami. K využití možnosti zjednání nápravy u nadřízeného (policejního) orgánu se vyjádřil již zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 - 68. Pokud nebyl stěžovatel spokojen s postupem policie, případně s její nečinností, měl se obrátit na nadřízené orgány, což neučinil. Ze zprávy Freedom House, na kterou je odkázáno v kasační stížnosti, plyne, že otázka fungování právního státu je v ní rozebírána pouze ve vztahu ke kauzám s politickým kontextem. Nevyplyvá z ní, jako ostatně z žádné zprávy doložené ve správním spisu, že by k ovlivňování justice docházelo ve spojení běžnými kriminálními kauzami, které nikterak s politickými otázkami nesouvisí.

[24] Ze zpráv ve správním spisu vyplývá, že vymáhání práva na Ukrajině není vždy efektivní. Nevyplyvá z nich však, že by tomu tak bylo ve vztahu k běžné kriminalitě v oblastech, kde nepanují boje. Není proto možné Ukrajinu považovat za zhroucený stát neschopný vykonávat základní státní funkce.

[25] Nadto je potřeba uvést, že možným pronásledováním soukromými osobami v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení některé z forem ochrany dle zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 160/2004 - 41. V prvně uvedeném soud shrnuje, že „skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu

pokračování

žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“. Z uvedeného tak plyne, že namítaný strach ze soukromých osob nemůže být azylově relevantní skutečností dle § 12 zákona o azylu, zejména pak v situaci, kdy nebylo využito všech prostředků pro zjednání nápravy v zemi původu. Uvedené skutečnosti by neodůvodnily ani udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť nedosahují hrozby vážné újmy, která je v tomto ustanovení vyžadována.

[26] Soud se dále zabýval námitkou absence identifikace místa pobytu u osoby stěžovatele a absencí ustanovení stanovící příslušnost správního orgánu. Oběma otázkami se soud již zabýval ve své rozsudku ze dne 10. 9. 2015, č. j. 7 Azs 166/2015 - 48. K otázce absence údaje o místě pobytu cizince konstatoval, že neuvedení některého z identifikačních údajů dle § 18 odst. 2 spr. ř. ve spojení s § 68 odst. 2 spr. ř. „*může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou*“. Tak tomu však v posuzované věci zjevně nebylo. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro jeho identifikaci. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevyvstala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností, která žádala o udělení azylu.

[27] Co se pak námitky absence kompetenčního ustanovení týče, lze plně odkázat na stranu šestou rozsudku sp. zn. 7 Azs 166/2015, ze které plyne, že určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. odkaz na příslušné ustanovení právního předpisu) nemá sama o sobě vliv na zákonnost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto tyto námitky shledává nedůvodnými.

[28] Nejvyšší správní soud se dále zabýval zbylými námitkami. Konkrétně námitkou, že byla přehlížena hrozba pronásledování z důvodu jeho odporu sloužit armádě, přičemž z tohoto důvodu mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle § 12 zákona o azylu. Také námitkou, že je pacifista a nechce bojovat a zabíjet jiné osoby a námitkou ohledně snížení důkazního břemena pro osoby žádající o mezinárodní ochranu ve spojení s konstatováním, že na Ukrajině hrozí osobám dlouhodobě pracujícím a zdržujícím se v zahraničí vysoké nebezpečí ze strany soukromých osob. Všechny tyto námitky mají společné to, že je stěžovatel zcela nově uvedl až v řízení o kasační stížnosti, byť bezesporu bylo možné je uvést již v řízení před městským soudem. Rozšířil tak důvody kasační stížnosti nad rámec bodů žalobních. Uvedené námitky jsou dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustné. K tomu je nutné odkázat na bod [18] tohoto rozsudku a v souladu s ním posoudit, že aplikací § 104 odst. 4 s. ř. s. nedochází k porušení zásady *non-refoulement*, neboť stěžovateli nebránily

žádné ospravedlnitelné důvody ve vznesení těchto námitek již v řízení před krajským soudem.

[29] Z výše uvedeného je patrné, že zákon o azylu, s. ř. s. a ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky uvedené v kasační stížnosti a městský soud při svém rozhodování postupoval dle zákonných ustanovení a ve smyslu této judikatury. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele, a proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a s. ř. s.

[26] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. června 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu